

[Bertel Dahlgaard.]

alle udtalelser af borgmester og af kommunalbestyrelsesmedlemmer, at det har været et afgørende argument, at det kun koster kommunen 1 mill. kr. — det samfundsmæssige tab vedkommer ikke kommunen. I borgerrepræsentationens betænkning siges det således, at fjernelsen af bygningen ikke bliver dyrere for kommunen end andre ordninger. Den konservative ordfører siger, at efter at der er givet sikkerhed for, at man får de 85 pct., koster det ikke kommunen mere end enhver anden ordning. Hrs. Thorsteinsson karakteriserer i en udtalelse til Politiken det, der skete, på den måde, at under disse omstændigheder, hvor man kunne regne med dette tilskud, traf man beslutning om den dyre ordning uden hensyn til, hvad det koster samfundet.

Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Ullerup), i hvis ministertid tilskuddet fra vejdirektoratet blev givet, siger den 7. september i år til Information:

„Jeg har aldrig kunnet forstå, at Københavns kommune ville ofre millioner på dette projekt. Efter min opfattelse er det ikke trafikalt nødvendigt at rive Østifternes Kreditforening ned, men kun et skønhedsspørgsmål, og det har jeg aldrig lagt skjul på over for mine partifæller i Københavns borgerrepræsentation og magistrat.“

Denne åbne udtalelse af den tidligere trafikminister virker taltalende; men der er den fejl i den, at årsagen til, at man vedtog projektet, er netop, at kommunalbestyrelsen regnede med, at kommunen ikke skulle ofre millioner, men at staten betalte. En sådan vurdering af økonomiske dispositioner kan staten og folketinget imidlertid ikke anlægge, og det er derfor, vi har ment det berettiget at rejse sagen over for statens bevillingsmyndighed.

Der har i tidens løb og lige indtil de sidste dage fra særdeles ansete kredse været peget på en række andre mulige løsninger. Hrs. Thorsteinsson siger, at forholdene synes skabt for en ensrettet færdsel på begge sider af bygningen. Professor Vinding Kruse foreslår en relativt billig løsning ved i den snævre passage i Jarmersgade at lægge en del af færdslen ind under bygningen. Det anføres fra sagkyndig side, at en rulling af bygningen i enhver henseende er teknisk

mulig. Borgmester Estrup har forleden i borgerrepræsentationen oplyst, at en rulling kun ville koste 2½ mill. kr. Borgmesteren sagde i øvrigt ved den lejlighed, at man ikke havde fundet, at det var særlig heldige løsninger, der var nævnt. Dette vage udtryk tyder på den anden side ikke på, at de er uanvendelige.

Til alle de momenter i denne sag, som jeg nu har nævnt, føjer sig endelig spørgsmålet om placeringen af den nye otte etagers kreditforeningsbygning op ad Ørstedsparken. Det er ingen hemmelighed, at der inden for alle lejre hersker tvivl om forsvarligheden heraf set på længere sigt.

Når man nu ser alt det, der her er sagt, i sammenhæng, er det da så ikke begrundet, hvis folketinget, d. v. s. for statens vedkommende den bevilgende myndighed, beder den højtærede trafikminister, hvem der jo ikke er rettet kritik imod i denne sag, sige til Københavns kommunalbestyrelse, at folketinget gerne vil bede den overveje denne sag endnu en gang. Jeg har set, at det er blevet sagt, at folketinget ikke skal hæve pegefingern over for det kommunale selvstyre. Jeg tror ikke, det er klogt at fremsætte sådanne udtalelser i en sag, hvor det er kommunen, der har ladet sine dispositioner bestemme af, at det er staten, der betaler.

I en sådan henvendelse gennem ministeren ligger der selvfølgelig intet uvenligt over for Københavns kommune — det fremgår jo tværtimod af den foreslåede henvendelses ordlyd, at folketinget erkender, at kommunen med det af den daværende minister givne tilsagn har en juridisk ret til at gennemføre nedrivningen; men tilbage bliver, at Københavns kommune og staten har en fælles pligt til at lade samfundsmæssige økonomiske hensyn råde. Det ville ikke være heldigt, om stat og kommune ikke skulle kunne veksle ord i et sådant tilfælde, og det ville, synes jeg, være en i høj grad uvenlig handling af kommunen, hvis den ikke ville være imødekommende over for en sådan henvendelse — en uvenlighed, som ikke kunne undgå at gøre indtryk.

Der er sagt, at det er for sent, sagen er blevet rejst. De, der siger dette, har i hvert tilfælde medvirket til at trække tiden yderligere ud — men det er aldeles ikke for sent. Østifternes hus står der endnu, og